

[Stein.]

Situation — Loven gælder jo ikke i Øjeblikket, men hvis den var gældende, vilde den Situation altsaa kunne opstaa i Dag —, at Ejendomsskatterne stiger, og at han da i den 3-Aars Periode, hvori han er bundet, overhovedet ikke kan vælte Skatterne over eller fordele Skatterne paa Huslejerne. Hvis det er Forholdet, maa jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at det ikke alene er en blodig Uretfærdighed, det er Ensidedighed til den anden Side, som Ministeren praktiserer; og det er mere end det, det er Topmaalet af Uforstand, for er der noget, dette maa virke til, er det netop at standse Byggeriet.

Jeg skal ikke — naturligvis ikke — indlade mig paa at diskutere mit Blads Anseelse med den højtærede Minister; men naar den højtærede Minister i Anledning af nogle Artikler, mit Blad har bragt, benægter Rigtigheden af disse, er der dertil ikke andet at sige end dette, at det er ikke første Gang, jeg over for den højtærede Minister kan konstatere, at han benægter Fakta. Maa jeg gøre opmærksom paa, at det Forslag til en Landsudligning, som ligger i et Udvalg i dette høje Ting, hvis det gennemføres, vil virke saaledes, at den af Ministeren foreslaaede fælleskommunale Grundskyld og Ejendomsskyld for København og Frederiksbjergs Vedkommende vil betyde, at de faste Ejendomsskatter forhøjes med 20 til 25 pCt., og for Gentofto vil betyde, at de faste Ejendomsskatter der forøges med 40 til 50 pCt. Det vil igen for Lejernes Vedkommende betyde — hvad vi har tilladt os at gøre opmærksom paa i „Børsen“ —, at Huslejerne maa forhøjes fra 3 til 5 pCt., medmindre man altsaa skal falde tilbage paa den Lovgivning, den højtærede Minister her introducerer, og som skal hindre Husejerne i at fordele en Skatteforhøjelse paa Lejerne.

Den højtærede Minister beskæftigede sig med mine Ord om, at en god Lov kendes paa, at den i saa vidt Omfang som muligt fjerner Tvistemaal, og Ministeren henviste til, at Situationen i Øjeblikket er den, at Tvistemaal afgøres ensidigt i den ene Parts Favør. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister bygger dette paa, det er nemlig ikke rigtigt. Selvfølgelig kan der forekomme Forhold her som andetsteds — og de vil forekomme trods enhver Lovgivning —, hvorved der fremkommer Urimeligheder og Ting, som kan være angribelige. Men i det langt overvejende Antal Tilfælde forhandler Ejer og Lejer sig til Rette i Samdrægtighed, og Sandheden er, at den Lovgivning,

her er Tale om, netop vil rejse en lang Række Tvistemaal, som vil havne for den særlige Domstol eller de Domstolsinstanser, som faar med disse Sager at gøre.

Den højtærede Minister konkluderede ligesom det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Axel Christensen) i, at man maatte være taknemmelig for den Indsats, der her gøres, og det ærede 9de Medlem for 2den Kreds var ikke i Tvivl om, at den havde Lejernes Sympati. Naturligvis, saa længe Lejerne har den Opfattelse og kan tro paa, at man herigennem i Virkeligheden tjener deres Interesser — saa længe vil Loven have deres Sympati. Men naar de nu for det første opdager — og det opdager de meget hurtigt —, at Loven vil dele Lejerne i tvende Klasser, af hvilke den ene Klasse kun er delvis beskyttet og netop ikke beskyttet paa Huslejen, i Henhold til §§ 27 og 28, medens den anden Klasse er beskyttet, og naar de yderligere opdager, at de ubeskyttede for en stor Del er dem med de mindre Lejligheder, med de nye og de dyre Lejligheder, og naar de endelig opdager, at Loven som Helhed i Kraft af de Krav, der efterhaanden stilles til Husejerne, nødvendigvis maa virke til, at Lejen forhøjes, og at den højtærede Minister faar det Prædikat af Huslejefordyrer, som han ikke kunde lide at faa — tror man saa, at Sympatien hos Lejerne vedblivende vil være saa varm? Jeg tror det ikke.

Der blev af det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) stillet Forslag om Udvalg. Vi fra vor Side skal naturligvis ikke modsætte os Udvalgsbehandling, men vi har maaske nogen Grund til at undres over, at man nu fra Regeringspartiernes Side kræver Udvalgsbehandling. Der er ikke fra det ærede Venstrepartis eller fra vor Side stillet noget Krav i den Retning af den simple Grund, at vi maa gaa ud fra, at efter at man overhovedet ikke har villet forhandle om de Forslag, vi har stillet i det andet høje Ting, var der ingenting at gøre her. Den højtærede Indenrigsminister har jo Magten, han kan her uden videre gennemføre det, han vil, og derfor maa vi undres over, hvad Meningen egentlig er. Vi er naturligvis, som jeg allerede tidligere har haft Lejlighed til at sige, at finde paa den Linie, hvor vi hidtil har været at finde, men jeg maa indtil videre gaa ud fra, at Meningen med en Udvalgsbehandling er den, at man yderligere vil gennemhulle den højtærede Ministers Forslag.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg er meget forbavset over de sidste Be-